

миръ между двѣтѣ държави, било и уреждането на търговскитѣ сношения между двѣтѣ договорни държави и правилното събиране на държавнитѣ мита ¹⁵⁶. Царъ Симеонъ поради увеличението отъ византийцитѣ митата върху българскитѣ търговски стоки, които се внасяли въ византийската държава, и поради прѣмѣшването митницата за тѣхъ отъ Цариградъ въ Солунъ, обявилъ война на Византия ¹⁵⁷. Рускиятъ великъ князь Светославъ твърдѣ много обичалъ да живѣе въ българския търговски градъ Прѣславецъ. Той говорилъ на майка си Олга, че не му било приятно да живѣе въ Киевъ, но искалъ да живѣе въ Прѣславецъ на Дунава, защото тамъ била срѣдата на неговата земя и защото тамъ отъ всички страни се докарвало всѣкакво добро: отъ Гърция — злато, материи, вина и различни овощия; отъ Чехия и Унгария — сребро и коне; отъ Русия — каплами, восъкъ, медъ и робе ¹⁵⁸. Споредъ Хилмана, Хофмана и други автори, които се занимавали съ изучаване историята на търговията, византийската европейска търговия до края на XI в. била въ ржцѣтѣ на българитѣ ¹⁵⁹. Въ втората българска държава сжщо търговията не била занемарена, и на българскитѣ търговски пазари се явявали не само българи търговци, но и чужденци, между които, освѣнъ гърцитѣ, видно мѣсто заимали дубровчанитѣ, генуезцитѣ и венециянцитѣ. Царъ Иванъ Асѣнъ II съ грамота (1218) далъ на дубровнишкитѣ търговци въ България разни права и привилегии. Отъ друга пѣкъ страна, и дубровнишката република съ договора, който сключила (1253) съ българския царъ Михаилъ Асѣнъ, признала разни права и привилегии на

¹⁵⁶ Theoph. I, 775,

¹⁵⁷ Cerd. II, 254.

¹⁵⁸ Златарски В. Н. Два изв. български надписа отъ IX в. Мсб. XV, 137.

¹⁵⁹ Гласник, XXXIII, 218.